

ODFIS

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Opolu I Wydział Cywilny
w składzie :

Przewodniczący: SSO Krzysztof Pospiech
Protokolant: sekretarz sądowy Szymon Brudniak

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2019 na rozprawie
sprawy z powództwa Getin Noble Bank S.A. z siedzibą w Warszawie
przeciwko i
o zapłatę

- I. zasądza od pozwanych i solidarnie na rzecz powoda Getin Noble Bank S.A. z siedzibą w Warszawie kwotę 183.021,08 zł (sto dwadzieścia trzy tysiące dwadzieścia jeden 08/100 złotych) wraz z odsetkami za opóźnienie od kwot :
  - 173.430,62 zł w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP z zastrzeżeniem, iż w żadnym czasie ich wysokość nie może przekraczać odsetek maksymalnych za opóźnienie poczynając od dnia 13 czerwca 2017 roku,
  - 9.590,46 zł w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie poczynając od dnia 18 lipca 2017 roku do dnia zapłaty,
- II. w pozostałej części powództwo oddala,
- III. umarza postępowanie co do kwoty 3.495 zł,
- IV. zasądza od pozwanych i solidarnie na rzecz powoda Getin Noble Bank S.A. z siedzibą w Warszawie kwotę 12.341,11 zł (dwanaście tysięcy trzysta czterdzieści jeden 11/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na oryginale właściwy podpis

Uzasadnienie

Powód Getin Noble Bank S.A. z siedzibą w Warszawie, po ostatecznym sprecyzowaniu pozwu przeciwko [redacted] oraz [redacted], pismem procesowym z dnia 23 czerwca 2017 roku (k. 10) wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych kwoty 183.021,08 złotych z tytułu umowy kredytu bankowego:

1. wraz z dalszymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od należności głównej(niespłaconego kapitału), tj. kwoty 173.430,62 w wysokości odsetek czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, które na dzień 23.06.2017 r. wynoszą 10,00% w skali roku, z tym zastrzeżeniem, że w żadnym czasie ich wysokość nie może przekroczyć maksymalnych odsetek z tytułu opóźnienia, tj. w stosunku rocznym dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych, liczonymi:
  - od kwoty 176.925,62 zł od dnia 1.03.2017 r. do dnia 6.03.2017 r.
  - od kwoty 176.130,62 zł od dnia 7.03. 2017 r. do dnia 10.04.207 r.
  - od kwoty 175.230,62 zł od dnia 11.04.2017 r. do dnia 2.05.2017 r.
  - od kwoty 174.330,62 zł od dnia 3.05.2017 r. do dnia 12.06.2017 r.
  - od kwoty 173.430,62 zł od dnia 13.06.2017 r. do dnia zapłaty
2. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi w skali roku od kwoty 417,78 złotych od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych
3. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi w skali roku od kwoty 9.172,62 złotych od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych.

Powód cofnął powództwo co do kwoty 3.495 złotych bowiem, pozwani w tej części spełnili świadczenie po złożeniu pozwu przez powoda.

Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanych zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniósł, że zawarł z pozwanymi umowę kredytu hipotecznego nr 81466 z dnia 22 stycznia 2008 roku wraz z późniejszym aneksem sporządzonym w dniu 30 grudnia 2011 roku. Pozwani nie wywiązali się z ciążącego na nich zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w umowie, w związku z czym pismem z dnia 30 czerwca 2016 roku wypowiedział przedmiotową umowę stawiając całą należność w stan wymagalności.

Uzasadniając wysokość dochodzonych kwot powód wskazywał, że z zgodnie z postanowieniami §14 ust. 2 umowy od zadłużenia przeterminowanego miał prawo naliczać odsetki w wysokości podwojonego oprocentowania udzielonego w PLN, z tym zastrzeżeniem, że ich wysokość w stosunku rocznym nie może przekraczać czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Oprocentowanie umowne stanowi sumę marży powoda, której wysokości wynosi 4,25 i aktualnego z dnia przewalutowania wskaźnika DBPLN. Oprocentowanie kredytu jest zmienne i ulega zmianie w pierwszym dniu najbliższego miesiąca następującego po ostatniej zmianie indeksu DBPLN, który to indeks dla każdego miesiąca oblicza się jako średnią arytmetyczną stawek WIBOR 3m, obowiązujących w dniach roboczych w okresie liczonymi od 26 dnia miesiąca, poprzedzającego miesiąc ostatni do 25 dnia miesiąca poprzedzającego zmianę. W przypadku, gdy 26 dzień miesiąca jest dniem wolnym od pracy, średnia swatek WIBOR 3m obliczana jest od najbliższego dnia roboczego następującego po tym dniu. W przypadku, gdy 25 dzień miesiąca jest dniem wolnym od pracy, średnia stawek WIBOR 3m obliczana jest do najbliższego dnia roboczego, poprzedzającego ten dzień. Indeks DBPLN oblicz jest do dwóch miejsc po przecinku. Indeks DBPLN ulega zmianie w okresach miesięcznych i obowiązuje od pierwszego dnia miesiąca, jeżeli wartość indeksu jest różna od obowiązującej stawki indeksu DBPLN o przynajmniej 0,1 punktu procentowego.

Tak wskazana wysokość naliczanych odsetek z tytułu opóźnienia, w żadnym czasie nie może przekroczyć odsetek maksymalnych z tytułu opóźnienia, tj. w stosunku rocznym dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych – zgodnie z art. 481 §2 i §2(1) k.c.

Pozwani precyzując ostatecznie swoje stanowisko w sprawie wniesli o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda solidarnie na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Uzasadniali, że umowa kredytu zawarta z powodem obciążona jest klauzulami abuzywnymi, co w konsekwencji prowadzi do jej nieważności, względnie bezskuteczności części postanowień, a pozwani nie zalegają z żadną z rat,

przeciwnie posiadają nadpłatę w spłacie kredytu, a w związku z tym brak było podstaw do wypowiedzenia umowy i postawienia kredytu w stan natychmiastowej wymagalności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 stycznia 2008 strony zawarły umowę kredytu hipotecznego indeksowanego do franka szwajcarskiego (CHF), na mocy której powód udzielił pozwanemu kredytu w wysokości 111.334,38 złotych, co przy założeniu, że kredyt uruchomiono w całości w dacie sporządzenia umowy stanowiłoby równowartość 50.652,58 CHF. Za czynności związane z obsługą powód był uprawniony do pobrania prowizji w wysokości 3.340,03 złotych.

Umowa ta była modyfikowana aneksami z dnia 30 grudnia 2011 roku oraz z dnia 18 stycznia 2016 roku. Aneks nr 1 z dnia 30 grudnia 2012 roku strony ustaliły, że część rat kredytu podlegać będzie odroczeniu. Aneks nr 2 z dnia 18 stycznia 2016 roku strony dokonały kapitalizacji wierzytelności wymagalnych na dzień jego sporządzenia w kwocie 2213,31 zł poprzez ich doliczenie do kapitału kredytu (§1), ustalając jednocześnie zmienne oprocentowanie kredytu w wysokości 3,47% w skali roku. W wyniku tych czynności strony określiły wysokość kapitału kredytu na kwotę 44 172,46 CHF, co według kursu sprzedaży NBP franka szwajcarskiego stanowiło równowartość 179.667,06 złotych.

Zgodnie z §22 umowy bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy kredytu, z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, w przypadku m.in. niespłacenia dwóch rat odsetkowych lub odsetkowo-kapitałowych

W maju 2016 r. pozwani przestali spłacać kredyt, dlatego pismami z dnia 30 czerwca 2016 r. powód wezwał ich do spłaty zaległości. Pisma te zostały podjęte przez pozwanego w dniu 26.07.2016 r.

- okoliczność bezsporna

Ustalone w umowie kryteria zmiany stopy procentowej, były oparte o racjonalne i ekonomiczne uzasadnione czynniki, dające się zweryfikować przy ustalaniu poziomu zadłużenia odsetkowego pozwanych. Kursy walut ustalone przez powoda nie odbiegały od standardów rynkowych.

Dowód:

opinia zasadnicza biegłego, k. 208-210

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Dokonując oceny zasadności powództwa Sąd miał na uwadze cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, na podstawie którego ustalono wyżej opisany stan faktyczny.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych

i kwoty 183.021,08 złotych z tytułu umowy kredytu zawartej w dniu 19.05.2016 r.

Zgodnie z przepisem art. 5 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe, do czynności bankowych zalicza się także udzielanie kredytów. Ustawowa definicja umowy kredytu została zawarta w przepisie art. 69 ust. 1 tej ustawy. Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy, na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Natomiast art. 358¹§2 k.c. dopuszcza na wprowadzenie do umów, w tym także umów kredytu, mechanizmu indeksacji polegający na tym, że umówioną kwotę wyraża się w walucie polskiej, spłaca się jednak po obliczeniu kwoty miesięcznej raty według kursu złotego do waluty obcej. Wprowadzenie tego mechanizmu ma zaś na celu nie przysporzenie majątkowe na rzecz jednej ze stron, a zachowanie na przestrzeni ustalonego czasu jednolitej wartości wzajemnych świadczeń stron.

Odpowiedzialność pozwanego na podstawie umowy kredytu jest odpowiedzialnością kontraktową uregulowaną w przepisach art. 471 i następnych k.c. Zgodnie z przepisem art. 471 k.c., dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odpowiedzialność wynikająca z art. 471 k.c. oparta jest na zasadzie domniemania winy. Zatem wierzyciela obciąża obowiązek udowodnienia istnienia ważnego zobowiązania, szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania oraz związku przyczynowego pomiędzy szkodą a niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem

zobowiązania. Natomiast dłużnik, w celu zwolnienia się od odpowiedzialności, powinien wykazać, że szkoda wynika z okoliczności przez niego niezawinionych.

Wobec takiej konstrukcji odpowiedzialności na zasadzie art. 471 k.c. i zgodnie z normą wynikającą z art. 6 k.c. stanowiącego, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, powód w tej sprawie obowiązany był do udowodnienia wszystkich wskazanych wyżej przesłanek odpowiedzialności pozwanego, przy czym nieudowodnienie jednej z nich skutkowałoby brakiem możliwości uwzględnienia roszczenia.

W ocenie Sądu powód wykazał zarówno zasady jak i wysokości dochodzonego roszczenia. Powód wykazał, że na podstawie umowy kredytowej z dnia 22 stycznia 2008 r. która nie została w całości zwrócona, pozwani są zobowiązani do świadczenia na jego rzecz kwoty 183.021,08 złotych.

Pozwani, początkowo występujący w sprawie bez udziału profesjonalnego pełnomocnika, nie kwestionowali zawarcia umowy i jej modyfikacji kolejnymi aneksami oraz wypłaty środków kredytu. Zarzucali jednak, że umowa ta zawiera niedozwolone klauzule dotyczące zwłaszcza sposobu ustalania kursu wymiany franka szwajcarskiego przez bank, co w konsekwencji prowadziło do naliczania zbyt wysokich rat spłaty kredytu. Dopiero po sugestii Sądu pozwani ustanowili w sprawie profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego. Pismem pełnomocnika datowanym na dzień 11.06.2018 roku pozwani sprecyzowali swoje twierdzenia i zarzuty. Wskazali, że zasadniczą podstawą ich twierdzeń jest dowolność powoda przy ustalaniu kursu walut koniecznych do ustalenia wysokości rat kredytu. Dopatrywali się abuzywności postanowień: §1 ust.1 i ust. 4, §6 ust.1, §9.2 oraz §10.3 umowy kredytu.

Przesłanki uznania postanowień za abuzywne przewidziano w art. 385¹ k.c. Zgodnie z przepisem art. 385¹ § 1 postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny (zdanie 2). Ustawodawca umieścił wzruszalne domniemanie prawne niezgodnienia indywidualnego

Natomiast w myśl przepisu art. 385¹ § 3 k.c. niezgodnionymi indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (zd. 2). Ustawodawca umieścił

wzruszalne domniemanie prawne nieuzgodnienia indywidualnego. Domniemanie to obejmuje w istocie indywidualnie narzucone klauzule umowne, które wywodzą się pierwotnie z wzorca umownego, lecz zostały przejęte do umowy, nie obejmuje jednak samej umowy. Ciężar dowodu spoczywa zatem na tym, kto z okoliczności indywidualnego uzgodnienia treści postanowienia lub braku takiego uzgodnienia wyciąga skutki prawne, a więc ma tu zastosowanie ogólna reguła przewidziana w art. 6 k.c.

W rozpoznawanej sprawie pozwani twierdzili, że umowa kredytu, którą zawarli z powodem zawiera klauzule abuzywne, które w drodze incydentalnej kontroli sądu winny być z niej wyeliminowane. W ocenie Sądu nie wykazali oni jednak, aby w istocie którekolwiek postanowienie umowy kredytu nr 81466 z dnia 22.01.2008 roku, a także dwóch dołączonych do niej aneksów, nie zostało z nimi indywidualnie uzgodnione, ani aby było ono zaczerpnięte z wzorca umownego. Pozwani nie zaproponowali dowodów w tym zakresie. Twierdzili, że abuzywny charakter mają: §1 ust.1 i ust. 4, §6 ust.1, §9.2 oraz §10 ust. 3 umowy kredytu. Żadne ze wskazanych postanowień nie odsyła jednak do postanowień wzorca umownego jak chociażby spotykany nierzadko w obrocie ogólnych warunków umowy (kredytu) czy regulaminu kredytu. I tak, §1 ust. 1 wprowadza do umowy mechanizm indeksacji, §1 ust. 4 określa wysokość raty kapitałowo-odsetkowe oraz przewiduje ustalenie rzeczywistej wysokości rat w harmonogramie spłaty, §6 ust. 1 zawiera definicję „Tabeli Kursów”, a §10 ust. 3 określa zasadę ustalania wysokości zobowiązania przy zastosowaniu mechanizmu indeksacji. Dlatego też Sąd uznał, że wbrew twierdzeniom pozwanych umowa nie zawiera niedozwolonych klauzul o których mowa w art. 385¹ § 3 k.c.

Wobec powyższego nie budziło wątpliwości Sądu, że umowa kredytu zawarta przez strony nie jest dotknięta sankcją bezskuteczności częściowej, ani tym bardziej sankcją nieważności, jak również, aby w istocie nigdy nie zaistniała, co zarzucali pozwani.

Z uwagi na skomplikowany charakter wyliczeń stanu wysokości zobowiązania sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu bankowości i finansów, oraz 3 opinie uzupełniające. Sąd przyjął wnioski tam zawarte za własne, albowiem opinie były sporządzone rzetelnie, w sposób dający się matematycznie weryfikować. Za najistotniejsze dla rozstrzygnięcia sprawy uznał Sąd wnioski zawarte w opinii zasadniczej (k. 210) w pkt. 4 i 5. Wynika z nich, że pozwani - wbrew ich twierdzeniom - nie tylko nie nadpłacili na rzecz powoda kolejnych rat, ale w chwili wypowiedzenia umowy kredytu spóźniali się z ich zapłatą, co w konsekwencji zgodnie z umową uprawniało powoda do jej wypowiedzenia i postawienia kredytu w stan natychmiastowej wymagalności.

Na ich podstawie Sąd uznał także, że wysokość kwot dochodzonych przez powoda w niniejszym postępowaniu nie przewyższa rzeczywistej wysokości zadłużenia pozwanych.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w **punkcie I wyroku**.

Sąd oddalił powództwo w części dotyczącej żądania powoda zasądzenia od pozwanych odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie kwoty 9.590,46 złotych poczynając od 2 marca 2017 roku tj. od dnia złożenia pozwu bowiem pismem procesowym z 23 czerwca 2017 roku powód zmienił żądanie domagając się zasądzenia od kwot dochodzonych pozwem w tym kwot 9.590,46 zł a odpis tego pisma pozwani otrzymali w dniu 18 lipca 2017 roku (k.113) i od tej daty pozostają w zwłoce ze spełnieniem świadczenia. (art. 481 kc) – **punkt II wyroku**.

Ponieważ powód po złożeniu pozwu cofnął powództwo ze skutkiem prawnym co do kwoty 3.495 złotych (k. 10-11) Sąd umorzył postępowanie co do tej kwoty na podstawie art. 355 kpc – **punkt III wyroku**.

Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadnia art. 98 kpc, i wynika z ogólnej zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Powództwo zostało uwzględnione niemal w całości, oddalono jedynie żądanie odsetek ustawowych od kwoty 9.590,46 zł za krótki okres.

Na kwotę 12.341,11 złotych składa się opłata od pozwu 9.324 złote (pozwani spełnili w części świadczenie a to co do kwoty 3.495 zł po złożeniu pozwu) koszty pełnomocnictw i notarialnego uwierzytelniania dokumentów 235,72 złote (k. 10) oraz wynagrodzenie biegłej sądowej z zakresu rachunkowości za sporządzenie opinii podstawowej i trzech opinii uzupełniających w kwotach odpowiednio 1055,01 zł, 863,19 zł, 415,61 zł i 447,58 zł – **punkt IV wyroku**.

Na oryginalne właściwy podpis
za zgodność

Sekretarz sądowy

Brudniak
Szymon Brudniak